

IDEFISC®

Juridische nieuwsbrief: verschijnt driemaandelijks

© IDEFISC Internationale vereniging met wetenschappelijk doel - Nummer : 76 - Afgiftekantoor: Brussel V - september 2011 - info@idefisc.be

Editoriaal

De belastingen verhogen nog

L Uit alle internationale onderzoeken blijkt dat België één van de meest belaste landen is ter wereld. Het lijkt er nochtans sterk op dat dit in de toekomst niet zal verbeteren.

Terwijl het overheidsbudget kreunt onder de vele uitgaven, zal het Belgische compromismodel de partijen er zeker toe brengen een “evenwicht” te zoeken tussen besparingen en nieuwe belastingen, als ze er al in slagen een akkoord te bereiken.

De verklaringen van de partijen die aan de onderhandelingen deelnemen en de nota van de Formateur laten duidelijk uit- schijnen dat gemakkelijk een consensus kan worden bereikt over een “harmonisatie” van het tarief van de roerende voorhef- fing. Dat betekent dat de voorhef- fing op intresten zal stijgen van 15 naar 20 of 25% en het tarief voor dividenden zal gelden voor alle

dividenden, wat risicokapitaal nog minder aantrekkelijk zal maken.

Sommigen willen zelfs het idee van een vermogensbelasting nieuw leven inblazen...

De dreiging aan het adres van de meerwaarden op aandelen, die thans in de regel vrijgesteld zijn, is ook bijzonder groot. De nadruk die wordt gelegd op de noodzaak om “speculatieve” verrichtingen te belasten (aan 50%?) (terwijl de meeste van deze verrichtingen al belast zijn) toont aan dat bij het merendeel van de politieke lei- ders de wil bestaat om meerwaar- den te gaan belasten.

De druk zal ongetwijfeld ook groot zijn voor de werkelijke huurgelden die worden ontvan- gen op verhuurde woningen, zelfs indien op dit vlak de overheden moeilijkheden zullen ondervin- den bij het bepalen van de belast- bare basis.

Het is zelfs niet zeker dat -in het bijzonder de hoogste- beroepsin- komsten aan een hogere belas- ting zullen ontsnappen.

En dat is waarschijnlijk maar het begin van een nieuwe ronde be- lastingen invoeren.

Het hoeft niet te verbazen dat België, waar veel Fransen en Ne- derlanders hun toevlucht hebben gezocht, binnen afzienbare tijd een groot deel van zijn belasting- plichtigen in fiscale ballingschap ziet gaan.

Thierry AFSCHRIJFT

De beer laat zijn tanden zien

Arme Robin Hood

De mythische Robin Hood lijkt een onuitputtelijke inspiratiebron voor bepaalde politici en activisten, die zijn verhaal nochtans niet goed lijken te hebben gelezen.

Onder het mom dat hij “van de rijken stal om aan de armen te geven”, pleiten bepaalde organisaties ervoor om een “Robin Hood” belasting in te voeren, met name op financiële verrichtingen. Verschillende overheden steunen dit voorstel.

Indien hij al heeft bestaan, zou de arme Robin Hood zich omdraaien in zijn graf.

Zijn verhaal is dat van een man die vocht tegen Prince John, een tiran die zijn volk bedolf onder de belastingen. Robin vocht ook tegen de Sheriff van Nottingham, die zijn Prins in naam van de overheid hielp bij het confisqueren van de bezittingen van de werklieden en andere spaarders.

Een belasting de naam geven van deze dappere verdediger van de enkeling tegen de belastingverdrukking kan slechts een snode wraak zijn van de verschrikkelijke prince John...

De ongelikte beer.

inhoud

De belastingen verhogen nog	1
België, het land met de hoogst belaste salarissen ter wereld	4
Is een borg aftrekbaar ?	5
Minnelijke schikking in strafzaken : een recente wet	6
De administratie kan de belastingplichtige niet langs gerechtelijke weg dwingen om te antwoorden op een vraag om inlichtingen	7
Bijzondere aanslag en mensenrechten	9
Een akkoord ingevolge een rechtsdwaling in hoofde van de lasthebber moet worden vernietigd	10
De fiscus en sociale netwerksites	11
Abnormaal of goedgunstig voordeel : de mogelijkheid om te belasten volstaat	12
Nalatigheidsintresten op moratoriumintresten ?	13

België, het land met de hoogst belaste salarissen ter wereld

De OESO heeft op 11 mei jl. een verslag gepubliceerd onder de noemer "Taxing Wages (ed. 2010)", waaruit blijkt dat België van de landen die lid zijn van de organisatie, de eerste plaats inneemt op het vlak van de loonbelasting.

In België overtreft de belasting betaald door loontrekkenden en werknemers het OESO-gemiddelde met minstens 15 punten.

De prijs voor de hoogste belasting voor 2010 gaat naar de lonen die in België worden uitgekeerd aan vrijgezellen zonder kinderen. Voor deze categorie belastingplichtigen, bedraagt de totale druk van belastingen en sociale zekerheidsbijdragen betaald door de werkgever of de loontrekkende zelf, 55,44%.

Hoewel dit percentage bijzonder hoog is, is het licht teruggevallen in vergelijking met het gemiddelde van 2011, dat 57,1% bedroeg.

Na België prijken de buurlanden Frankrijk en Duitsland op de lijst met landen die de salarissen ontvangen door vrijgezellen zonder kinderen het hoogst belasten, respectievelijk aan 49,3% en 49,1%. Onderaan de ladder staan op de laatste drie plaatsen Nieuw-Zeeland, met een tarief van 16,9%,

Mexico met een tarief van 15,5% en op de laatste plaats Chili met een belastingtarief dat amper gaat tot 7%.

Tussen de andere lidstaten van de OESO met een relatief lage belastingdruk vermelden we Korea met een tarief van 19,6%, Israël met 20,2% of nog Zwitserland met een belastingtarief van 20,8%. In de Verenigde Staten gaat het om 29,7%.

In het verslag van de OESO staat trouwens te lezen dat voor het jaar 2010 in de categorie van de getrouwde koppels Frankrijk de eerste plaats inneemt op de loonbelastingladder, met een tarief van 42,1%. Dit ligt meer dan 17 punten hoger dan het OESO-gemiddelde van 24,8%. In België is het tarief voor deze categorie van belastingplichtigen een pak hoger dan dit gemiddelde, met name 39,6%. We kunnen nochtans een kleine daling vaststellen in vergelijking met het jaar 2010, toen het rond de 42,6% lag.

Het OESO verslag geeft ook aan dat voor het jaar 2010 de fiscale en sociale last die de lonen treft, in 22 van de 34 Lidstaten verhoogd is. Deze verhoging heeft zich meer doen voelen in Nederland, Spanje en IJsland, terwijl Denemarken, Griekenland en Duitsland de grootste dalingen hebben gekend. De fiscale en sociale last is mischien in België niet bijzonder gestegen in 2010, maar dat neemt niet weg dat ons land nog steeds

de eerste plaats inneemt in het OESO-klassement met niet minder dan 34 Lidstaten...

In het licht van de alarmerende vaststellingen in verband met de hoogte van de loonbelasting, nodigt de OESO de Lidstaten uit om te overwegen hun fiscale structuur te wijzigen door meer de nadruk te leggen op de indirecte dan op de directe belastingen.

Ronny FAVEL

“

De prijs voor de hoogste belasting voor 2010 gaat naar de lonen die in België worden uitgekeerd aan vrijgezellen zonder kinderen. Voor deze categorie belastingplichtigen, bedraagt de totale druk van belastingen en sociale zekerheidsbijdragen betaald door de werkgever of de loontrekkende zelf, 55,44%.

”

Is een borg aftrekbaar ?

De Rechtbank van eerste aanleg te Luik heeft deze vraag positief beantwoord (vonnis van 1 maart 2010, RG n° 01/1114/A).

In deze zaak had een belastingplichtige zich borg gesteld ten bate van een vennootschap waarvan hij afgevaardigd bestuurder was.

De borgstelling is in 1998 ten uitvoer gelegd en de bank heeft de borg aangesproken in betaling. De gedelegeerd bestuurder heeft dat jaar geen enkele bezoldiging ontvangen van de vennootschap.

De vennootschap is in 2001 failliet gegaan.

De fiscale administratie weigerde de aftrek door de belastingplichtige van de sommen die hij had betaald ingevolge zijn borgstelling.

Volgens de administratie kon de bestuurder geen beroepsinkomsten meer uit de vennootschap halen waarvoor hij zich borg had gesteld en maken de stortingen wegens het faillissement geen aftrekbare beroepskosten uit voor de belastbare tijdperken in kwestie.

Zij steunt zich op een arrest van het Hof van Cassatie van 14 juni 2002 dat zegt dat wanneer het bestreden arrest vaststelt dat de bestuurder na het faillissement van de vennootschap in het kader van die betrekking geen

beroepsinkomsten meer heeft behaald, daaruit wettelijk volgt dat de intresten betaald op een lening tijdens de aanslagjaren in kwestie, geen aftrekbare beroepskosten uitmaken voor deze aanslagjaren.

De rechtbank van eerste aanleg te Luik weerlegt deze argumentatie op grond van de redenering dat het vaststaande rechtspraak uitmaakt dat het beoordelen van het beroepskarakter van de betaling van een borg gebeurt op de dag waarop de verbintenis

Het Hof van Cassatie heeft zijn standpunt hierover te kennen gegeven in het voormelde arrest van 14 juni 2002, maar wordt hierin niet gevolgd door de Rechtbank van eerste aanleg te Luik.

De controverse is misschien nog niet afgesloten...

Daniële COHEN

“ *De Rechtbank voegt ook toe dat om aftrekbaar te zijn, de kosten niet moeten zijn gedragen om belastbare inkomsten te verkrijgen of te behalen van het jaar waarin zij zijn gedaan.* ”

wordt aangegaan en niet op de dag waarop ze wordt ten uitvoer gelegd.

De Rechtbank voegt ook toe dat om aftrekbaar te zijn, de kosten niet moeten zijn gedragen om belastbare inkomsten te verkrijgen of te behalen van het jaar waarin zij zijn gedaan.

Deze beslissing, die wij beamen om dezelfde redenen als de Rechtbank, sluit aan bij oude, omstreden rechtspraak.

Minnelijke schikking in strafzaken : een recente wet

De minnelijke schikking in strafzaken, die wanneer ze aan de wettelijke voorwaarden voldoet het voordeel verleent dat door middel van de betaling van een geldsom de strafvordering uitdooft, bestaat al lange tijd in ons recht.

Tot voor kort bood artikel 216bis van het Wetboek Strafvordering, op basis waarvan het Parket schikkingen mag treffen, echter niet de mogelijkheid om dit te doen voor “misdaden”, waarbij het volgens ons Strafwetboek onder andere gaat om valsheid in geschriften, gebruik van valse stukken en witwas.

Dat is nu veranderd.

De wet van 14 april 2011, in werking getreden op 16 mei, heeft inderdaad de bepalingen van ons Strafwetboek op dit punt aangepast.

De tekst van het nieuwe artikel 216bis luidt als volgt: “Wanneer de Procureur des Konings meent dat voor een overtreding, wanbedrijf of correctionaliseerbare misdaad (...) slechts een boete of een boete met veroordelingsverklaring moet worden opgelegd, kan hij de verdachte

uitnodigen om een geldsom te betalen aan de Federale Overheidsdienst Financiën (...)” (eigen citaat)

Twee opmerkingen hierbij: de geldsom moet “in verhouding staan tot de ernst van de inbreuk” en in fiscale zaken is de minnelijke schikking pas mogelijk na betaling van de ontdoken belastingen die de dader verschuldigd is, met inbegrip van de intresten en op voorwaarde dat de fiscale administratie akkoord gaat.

Andere vernieuwing: het is voortaan mogelijk voor het Parket om een minnelijke schikking voor te stellen wanneer de strafvordering is uitgeoefend. De Procureur des Konings kan dus ook van zijn bevoegdheid gebruik maken wanneer de onderzoeksrechter reeds belast is met een onderzoek of wanneer de zaak reeds aanhangig is gemaakt voor de rechtbank of het hof (...).

De tekst van het nieuwe artikel 216bis heeft al het voorwerp

uitgemaakt van een wet die het één en ander heeft gewijzigd met onder andere de bedoeling om de efficiëntie van de minnelijke schikking in financieel-economische zaken te vrijwaren.

Een hervorming die moet worden toegejuicht, zonder twijfel in afwachting van de lonende gevolgen van de hopelijk uniforme toepassing door de Parketten van het land.

Olivier NEIRYNCK

“

Twee opmerkingen hierbij: de geldsom moet “in verhouding staan tot de ernst van de inbreuk” en in fiscale zaken is de minnelijke schikking pas mogelijk na betaling van de ontdoken belastingen die de dader verschuldigd is, met inbegrip van de intresten en op voorwaarde dat de fiscale administratie akkoord gaat.

”

De administratie kan de belastingplichtige niet langs gerechtelijke weg dwingen om te antwoorden op een vraag om inlichtingen

Het Hof van Beroep te Brussel heeft op 5 januari ll. een arrest gevelde waaruit blijkt dat een rechter een belastingplichtige niet kan opleggen te antwoorden op een vraag om inlichtingen die hem wordt gericht door de administratie, op straffe van een dwangsom van 1.000 per dag vertraging.

In deze zaak had een belastingplichtige een vraag om inlichtingen ontvangen van de administratie op grond van artikel 316 WIB 92. Hij had geweigerd om die te beantwoorden en beriep zich daarbij op het zwijgrecht en het recht om zichzelf niet te incrimineren. Deze vraag was immers het rechtstreekse gevolg van een strafdossier in het kader waarvan hij in verdenking was gesteld wegens witwas. De vraag om inlichtingen die aan de belastingplichtige werd gericht stelde hem er bovendien van in kennis dat indien hij geen gevolg zou geven aan de vraag van de administratie, hij een aanslag van

ambtswege riskeerde en er administratieve en strafrechtelijke sancties zouden kunnen worden opgelegd wegens schending van artikel 316 WIB 92.

Deze vraag om inlichtingen had betrekking op de punten uit een onderzoeksvraag die door de Belgische gerechtelijke autoriteiten was gericht aan Zwitserland en waarvan het resultaat had geleid tot de in verdenkingstelling van de belastingplichtige.

Toen de belastingplichtige bleef weigeren om de gevraagde informatie over te maken, besloot de administratie om hem te dagvaarden voor de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel om hem te doen veroordelen tot het beantwoorden, binnen de 48 uur na de betekening van het tussen te komen vonnis, van de vraag om inlichtingen, alsook om hem te doen veroordelen tot de betaling van een dwangsom van 1.000 per dag vertraging.

De administratie steunde haar vraag in eerste instantie op volgende overwegingen:

- de verplichting vervat in artikel 316 WIB 92 is een wettelijke verplichting die moet worden nageleefd zonder dat de belastingplichtige de keuze heeft om al dan niet het geheel of een deel van de gevraagde inlichtingen te verstrekken;
- de Belgische Staat beschikt over geen enkel middel om de belastingplichtige die weigert,

te verplichten om zijn wettelijke verplichtingen na te komen, zodat zij geen andere keuze heeft dan een beroep te doen op de rechter om haar rechten te doen gelden.

Op vrij verrassende wijze deed de eerste rechter de vordering van de Belgische Staat gestand en verwierp de stelling van de belastingplichtige, volgens dewelke de administratie een machtsoverschrijding beging door op te treden langs gerechtelijke weg terwijl de wet de weigering van antwoord op een vraag om inlichtingen reeds bestraft en zij er dus geen belang bij had om voor de rechter op te treden. De eerste rechter veegde ook het argument van de belastingplichtige op basis van het zwijgrecht van tafel.

De belastingplichtige, die gevolg had gegeven aan het eerste vonnis en de gevraagde inlichtingen had verstrekt om de dwangsom van 1.000 per dag vertraging te vermijden, had niettemin hoger beroep aangetekend tegen het eerste vonnis.

Op basis van de elementen die de belastingplichtige aldus had meegedeeld, had de administratie aanvullende aanslagen gevestigd en belastingverhogingen opgelegd.

Deze aanvullende aanslagen waren het resultaat van een procedure van ambtshalve aanslag, gesteund op het feit dat de belas-

tingplichtige niet binnen de toegestane termijn had geantwoord op de vraag om inlichtingen.

In graad van beroep wierp de rechter op dat het feit dat de belastingplichtige documenten heeft overgelegd, schijnbaar maakt dat de zaak zonder voorwerp is geworden, maar dat zij nochtans niet volledig zonder inhoud is nu zij een weerslag heeft op de kosten en het lot van de aanslagen die werden geïnkohierd in hoofde van de belastingplichtige. Het komt er met andere woorden volgens de rechter op neer dat post factum moet worden nagegaan of de belastingambtenaar de inlichtingen en documenten wettelijk heeft verkregen, in uitvoering van het bestreden vonnis.

Bij heropening der debatten heeft de rechter in beroep de partijen ondervraagd over de aard van de vordering van de administratie in eerste aanleg en de weerslag van artikel 18, alinea 2 van het Gerechtelijk Wetboek, volgens hetwelk een vordering enkel kan worden toegestaan indien zij, zelfs tot verkrijging van een verklaring van recht, wordt ingesteld om de schending van een ernstig bedreigd recht te voorkomen, wat duidelijk niet het geval was in deze zaak.

In dit opzicht bracht de appelrechter de ruime onderzoeksbevoegdheden in herinnering waarover de administratie beschikt in

het stadium van de vestiging van de belasting.

De rechter stelde bovendien in deze vast dat vooraleer de administratie haar vraag om inlichtingen aan de belastingplichtige heeft gericht, de belastingambtenaar al toegang had gehad tot de Zwitserse bankdocumenten met betrekking tot de belastingplichtige, die waren in beslag genomen tijdens een huiszoeking en waarop de rogatoire commissies naar Zwitserland werden gesteund, die op hun beurt leidden tot de inverdenkingstelling van de belastingplichtige. Deze documenten konden trouwens niet gebruikt worden voor belastingdoeleinden omwille van hetgeen is voorgeschreven in de internationale overeenkomst ter zake en de beslissing van de Zwitserse rechter.

De appelrechter heeft geoordeeld dat de belastingambtenaar ten tijde van de feiten beschikte over ruim voldoende gegevens om over te gaan tot een aanslag van ambtswege in hoofde van de belastingplichtige zonder daarbij willekeurig te werk te hoeven gaan en dat de macht van de Belgische Staat om de belastingplichtige te

belasten dus niet ernstig bedreigd was.

Het Hof van Beroep te Brussel besloot dat de administratie in werkelijkheid nooit een betwisting met betrekking tot de toepassing van een belastingwet heeft ahangig gemaakt bij de eerste rechter, die toelaatbaar is op grond van de artikelen 17 en 18 van het Gerechtelijk Wetboek. In toepassing van artikel 569, al. 1, 32° van het Gerechtelijk Wetboek kan de rechtbank van eerste aanleg in fiscale zaken enkel kennis nemen van betwistingen met betrekking tot de individuele toepassing van een belastingwet.

Het Hof van Beroep te Brussel heeft dus terecht beslist dat de eerste rechter zich zonder rechtsmacht had moeten verklaren om kennis te nemen van de vordering die ertoe strekte de belastingplichtige te doen veroordelen om op straffe van een dwangsom een vraag om inlichtingen te beantwoorden die hem door de administratie was gestuurd. Het eerste vonnis werd aldus integraal hervormd.

Ronny FAVEL

“

Het Hof van Beroep te Brussel heeft dus terecht beslist dat de eerste rechter zich zonder rechtsmacht had moeten verklaren om kennis te nemen van de vordering die ertoe strekte de belastingplichtige te doen veroordelen om op straffe van een dwangsom een vraag om inlichtingen te beantwoorden die hem door de administratie was gestuurd. Het eerste vonnis werd aldus integraal hervormd.

”

Bijzondere aanslag en mensenrechten

Een modellen- en reclamebureau had geen individuele fiches en samenvattende opgaven opgesteld voor de sommen uitbetaald aan de mannequins waarmee het gewerkt had.

Op vraag van de belastingambtenaar waren deze fiches en opgaven opgesteld, maar was van ambtswege een bijzondere aanslag gevestigd op geheime commissielonen omdat niet was geantwoord op een vraag om inlichtingen.

Het modellenbureau vroeg aan het Hof van beroep van Brussel om de opportuniteit te beoordelen van de toepassing van deze fiscale straf en vast te stellen dat die niet in verhouding stond tot de inbreuk die ermee beteugeld werd.

De vordering die ertoe strekte de bijzondere aanslag te vernietigen, minstens te matigen, was gesteund op volgende elementen: (1) het was de eerste keer dat een bijzondere aanslag werd gevestigd in hoofde van het agentschap, (2) het beroepskarakter van de inkomsten die waren uitgekeerd aan de betrokken personen, gelegenheidsmannequins die geregelde prestaties leverden, was niet zeker en onbetwistbaar,

(3) de volledige medewerking van het agentschap in het kader van de administratieve procedure en met name de overlegging van de fiches en opgaven op vraag van de administratie, (4) de overlegging van deze fiches en opgaven binnen een termijn waarin de administratie nog de nodige onderzoeken kon doen en een eventuele aanslag kon vestigen in hoofde van de begunstigten.

Het Hof van beroep te Brussel gaf het modellenbureau gelijk. De redenering van het Hof gaat als volgt:

Het Hof herinnert eraan dat de bijzondere aanslag een vergoedend karakter heeft. De bedoeling ervan is met name de Staat te vergoeden voor het verlies aan belastingen en sociale zekerheidsbijdragen dat zij leidt op de niet-verantwoorde uitgave.

Het gaat bovendien om een sanctie en, aangezien de bijzondere aanslag een repressief en ont-radend karakter heeft, heeft de sanctie van de bijzondere aanslag een strafrechtelijk aspect in de zin van de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens.

In de mate waarin de bijzondere aanslag echt een sanctie is, mag niets wat valt onder de beoordeling van de fiscale administratie ontsnappen aan het rechterlijk toezicht.

“

Het Hof herinnert eraan dat de bijzondere aanslag een vergoedend karakter heeft. De bedoeling ervan is met name de Staat te vergoeden voor het verlies aan belastingen en sociale zekerheidsbijdragen dat zij leidt op de niet-verantwoorde uitgave.

Het gaat bovendien om een sanctie en, aangezien de bijzondere aanslag een repressief en ont-radend karakter heeft, heeft de sanctie van de bijzondere aanslag een strafrechtelijk aspect in de zin van de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens.

In de mate waarin de bijzondere aanslag echt een sanctie is, mag niets wat valt onder de beoordeling van de fiscale administratie ontsnappen aan het rechterlijk toezicht.

”

Het Hof bemerkt in dit opzicht dat ondanks de vermeende strengheid van de wettekst, de Belgische Staat zich de macht toeëigent om de bijzondere aanslag niet toe te passen op de bedragen van de opgave 325.10 wanneer de bevoegde controlediensten laattij-

dig in het bezit zijn gesteld van de fiches, maar tijdig om de aanslagen te vestigen die overeenstemmen met de gevraagde aftrekken.

Het Hof besluit daaruit dat op grond van het Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, de rechter minstens dezelfde beoordelingsbevoegdheid moet hebben als de administratie.

Bijgevolg en in het licht van de bijzondere omstandigheden van het geval wordt de bijzondere aanslag vernietigd.

Deze beslissing lijkt ons belangrijk in het kader van de problematiek van de bijzondere aanslag, waarvan de wettekst altijd streng leek op dit punt (zoals ook het Hof zegt) en waarvan niemand de wettigheid of de opportuniteit durfde te beoordelen.

De lezer zal ongetwijfeld de opmerking van het Hof naar waarde schatten dat aangezien het om een sanctie gaat niets wat valt onder de beoordeling van de fiscale administratie mag ontsnappen aan de rechterlijke controle.

Pascale HAUTFENNE

Een akkoord ingevolge een rechtsdwaling in hoofde van de lasthebber moet worden vernietigd

Uitkeringen ontvangen op basis van een verzekeringspolis gewaarborgd inkomen werden in hoofde van een dokter belast als beroepsinkomen.

De dokter betwistte de belastbare aard van de verzekeringsuitkeringen die hij van zijn verzekeraar had ontvangen uit hoofde van zijn verzekering gewaarborgd inkomen ingevolge een privé-ongeval. Hij deed gelden dat de bestreden uitkeringen geen verlies aan inkomsten compenseerden en dat de betaalde premies niet fiscaal waren afgetrokken als beroepskosten.

Wat ons interesseert is het volgende:

De dokter betwistte het fiat dat zijn lasthebber (die geen kennis had genomen van gunstige rechtspraak) had gegeven voor de rechtzetting van zijn aangifte in de personenbelasting en hij was op het akkoord teruggekomen bij aangetekend schrijven voor de bestreden aanslag werd geïnkohierd.

Hij vroeg dat het akkoord zou worden vernietigd omdat het was aangetaast door een rechtsdwaling.

De dokter vroeg dus de vernietiging van de aanvullende aanslag geïnkohierd op basis van het akkoord dat per vergissing was gegeven door zijn lasthebber.

Het Hof stelt vast dat de lasthebber zich inderdaad ten onrechte bij de controle akkoord had verklaard met de belasting van de bestreden uitkeringen die door de administratie ten onrechte waren gekwalificeerd als “vergoedingen wegens het gedeeltelijk verlies van inkomsten” omdat hij geen kennis had van een gunstig arrest van het Hof van Cassatie.

“

We onthouden uit dit arrest dat men kan terugkomen op een gegeven akkoord, met name door een lasthebber, indien er sprake is van een dwaling in rechte of in feite.

”

Het Hof verklaart het akkoord dat door de lasthebber is gegeven dus van nul en generlei waarde: de toegekende uitkeringen zonder effectief verlies van beroepsinkomsten kunnen dus niet worden gekwalificeerd als belastbare vervangingsinkomsten.

Pascale HAUTFENNE

De fiscus en sociale netwerksites

Het Hof van beroep van Antwerpen heeft op 22 februari 2011 een bijzonder interessant arrest geveld op basis van bewijzen verzameld op sociale netwerksites als “facebook”.

In deze zaak moest het Hof zich uitspreken over de aftrekbaarheid van uitgaven die een belastingplichtige als beroepskosten had aangegeven. Het ging onder andere om de kosten van een vuurwapen, een hond, kettingen voor een wagen, voor een fiets, en 85% van de kosten van zijn Land Rover Defender.

De administratie beschouwde de inkomsten als overdreven en weigerde de aftrek als beroepskost.

Wat meer in het bijzonder de kosten van het voertuig betreft, had de administratie de aftrek beperkt tot 70%, in plaats van de 85% die de belastingplichtige vooropstelde. De controleur die was belast met het dossier was immers op onderzoek gegaan op de sociale netwerksite waarvan de belastingplichtige lid was en viel op een “chat” waaruit bleek dat het voertuig eigenlijk vrij vaak werd gebruikt voor reizen naar het buitenland en voor de hobby's van de belastingplichtige (alpinisme en duiken)...

Het Hof van beroep van Antwerpen volgt de stelling van de fiscus en verwerpt de aftrek van het eerste deel van de kosten in de mate dat, volgens het Hof, het beroepskarakter ervan niet bewezen wordt door de belastingplichtige.

Hetzelfde geldt voor de aftrek van de kosten van het voertuig. Het Hof staat, net als de administratie, de aftrek als beroepskost toe ten belope van 70%, in plaats

Dit arrest van het Hof van beroep van Antwerpen is vrij verrassend, aangezien het de fiscale administratie in zekere mate mogelijk maakt om bewijsmiddelen te ontlelen aan persoonlijke en privé-bestanden van de belastingplichtige, die tegen deze laatste en zonder zijn medeweten gebruikt kunnen worden...

Er is in een dergelijk geval echter geen sprake van een schending

“

Dit arrest van het Hof van beroep van Antwerpen is vrij verrassend, aangezien het de fiscale administratie in zekere mate mogelijk maakt om bewijsmiddelen te ontlelen aan persoonlijke en privé-bestanden van de belastingplichtige, die tegen deze laatste en zonder zijn medeweten gebruikt kunnen worden...

Bij gebreke aan een duidelijke regeling, wordt het ten stelligste aangeraden om de nodige voorzorg aan de dag te leggen en zorgvuldig de informatie te selecteren die men op sociale netwerksites plaatst. De ambtenaren van de fiscale administratie bedienen zich immers ook van de informatietechnologie en niet enkel in hun privé-leven, maar ook in het kader van hun beroepswerkzaamheid...

”

van de 85% die de belastingplichtige had gevraagd. Het Hof van beroep steunt daarbij ook op de “chat” in kwestie en leidt eruit af dat de Land Rover Defender wel degelijk werd gebruikt om een groot aantal kilometers mee af te leggen, zodat niet kon worden aanvaard dat 85% van de kosten ervan beroepsmatig waren.

van het recht op eerbiediging van het privé-leven van de belastingplichtige, omdat hij zelf de informatie bekend maakt en beslist die te delen op een netwerk waarvan hij kan bepalen wie er toegang toe heeft. Maar er moet wel worden toegegeven dat dergelijke onderzoeksmethoden bijzonder verregaand zijn, vooral

omdat de belastingplichtigen bij het uploaden alleen de bedoeling heeft om die informatie te delen met zijn eigen netwerk en niet met het grote publiek.

De Minister van Financiën heeft al de gelegenheid gehad om zich uit te spreken over de problematiek van de informatie die wordt verzameld op internet. Hij is hierover in 2009 ondervraagd in het parlement en heeft geantwoord dat in het kader van een fiscale controle, de inlichtingen die worden verzameld op sociale netwerksites op zich geen bewijs vormen, maar wel het uitgangspunt kunnen zijn van aanvullende onderzoeksverrichtingen (Parl. Vr. n° 335 van 5 maart 2009).

Bij gebreke aan een duidelijke regeling, wordt het ten stelligste aangeraden om de nodige voorzorg aan de dag te leggen en zorgvuldig de informatie te selecteren die men op sociale netwerksites plaatst. De ambtenaren van de fiscale administratie bedienen zich immers ook van de informatietechnologie en niet enkel in hun privé-leven, maar ook in het kader van hun beroepswerkzaamheid...

Ronny FAVEL

Abnormaal of goedgunstig voordeel : de mogelijkheid om te belasten volstaat

De eerste alinea van artikel 26 WIB bepaalt dat wanneer een vennootschap die in België gevestigd is, abnormale of goedgunstige voordelen verleent, die bij haar eigen winsten worden gevoegd, “tenzij die voordelen in aanmerking komen voor het bepalen van de belastbare inkomsten van de verkrijger.”

Deze bepaling omvat een basisregel (abnormale of goedgunstige voordelen worden bij de eigen winsten gevoegd) en een uitzondering (behalve wanneer de voordelen in aanmerking komen voor het bepalen van de belastbare inkomsten van de verkrijger).

De administratie probeert de uitzondering dikwijls extensief te interpreteren. Haar standpunt gaat dan als volgt: er moet sprake zijn van een effectieve belasting in hoofde van de verkrijger opdat de uitzondering in artikel 26, eerste paragraaf WIB in fine kan worden toegepast.

De rechtsleer verwerpt deze interpretatie. Zij is van mening dat er geen effectieve belasting moet zijn om de uitzondering toe

te passen, maar dat de loutere mogelijkheid tot belasten volstaat.

De rechtspraak deelt deze mening ook, wat in herinnering is gebracht in een vonnis van 14 februari 2011 (Rb. Gent 14 februari 2011).

Er was in deze zaak sprake van een overdracht van aandelen waarvan de prijs als abnormaal of goedgunstig voordeel was gekwalificeerd in de zin van artikel 26 WIB.

De administratie verdedigde de belasting die ze had gevestigd door te beweren dat er geen enkele mogelijkheid was waarop de belastingplichtige kon belast

Voor de Rechtbank volstaat dus de loutere “mogelijkheid” om de verkrijger te belasten, niettegenstaande het feit dat er in werkelijkheid geen belasting is geweest.

Deze beslissing moet volgens ons goedgekeurd worden aangezien de administratie met haar interpretatie van artikel 26 WIB een voorwaarde toevoegt aan de wet en haar een andere betekenis geeft dan diegene die de wetgever voor ogen had.

worden op het verkregen voordeel, in de mate waarin “de verkoop kaderde in het normaal beheer van hun privé-vermogen in de zin van artikel 90, 1° WIB.”

De Rechtbank van eerste aanleg te Gent heeft het standpunt van de administratie verworpen en volgende uitspraak gedaan:

“Indien we artikel 26, eerste alinea WIB 92 letterlijk lezen, is een belasting slechts toegestaan indien de administratie de vermeende voordelen niet in aanmerking kan nemen om de belastbare inkomsten te bepalen in hoofde van de verkrijger (...). Wanneer bijgevolg de administratie de mogelijkheid had om het voordeel bij de verkrijger te belasten, is de voorwaarde om de vennootschap te kunnen belasten niet vervuld. Om de belasting op grond van artikel 26, eerste alinea WIB te kunnen uitsluiten, is geen effectieve belasting in hoofde van de verkrijger vereist, in tegenstelling tot wat de administratie voorhoudt. De toepassing van de eerste alinea van artikel 26 WIB 92 is uitgesloten van zodra er sprake is van een mogelijkheid om te belasten.”

Voor de Rechtbank volstaat dus de loutere “mogelijkheid” om de verkrijger te belasten, niettegenstaande het feit dat er in werkelijkheid geen belasting is geweest.

Deze beslissing moet volgens ons goedgekeurd worden aangezien de administratie met haar inter-

pretatie van artikel 26 WIB een voorwaarde toevoegt aan de wet en haar een andere betekenis geeft dan diegene die de wetgever voor ogen had.

De rechter in Gent maakt verder ook toepassing van het beginsel dat door het Hof van Cassatie is ontwikkeld volgens hetwelk, “een inkomen dat niet belast is, niet omdat het niet belastbaar is, maar omdat het is vrijgesteld door een uitdrukkelijke wetsbepaling en aldus onderworpen is aan een belastingregime, voor de toepassing van de inkomstenbelastingen moet geassimileerd worden aan een belastbaar inkomen.”

De effectieve belasting is dus volgens ons niet nodig om toepassing te maken van de uitzondering voorzien in artikel 26 WIB.

Danièle COHEN

Nalatiheids- intresten op moratorium- intresten ?

In beginsel gebeurt de betaling van moratoriumintresten op belastingteruggaves aan het einde van de tweede maand die volgt op de maand waarin de directoriale beslissing is genomen waarin de intresten worden toegekend. Indien de moratoriumintresten worden verleend ingevolge een vonnis, moet de betaling normaal gezien gebeuren in de loop van de derde maand die volgt op deze beslissing (administratieve commentaar op artikel 418 WIB 92, nr. 28).

Het gebeurt echter vaak dat de administratie te laat is met het voldoen van de moratoriumintresten en zo in overtreding is met de wet.

Men kan zich dus de vraag stellen wat de rechten van de belastingplichtige zijn wanneer hij met een dergelijke situatie geconfronteerd wordt.

De Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen heeft zich over deze vraag uitgesproken in een vonnis van 10 januari 2011.

De feiten die werden voorgelegd aan de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen waren de volgende.

Er bestond een betwisting tussen een belastingplichtige en de administratie met betrekking tot meerdere aanslagjaren. De belastingplichtige had alle betwiste belastingschulden betaald in afwachting van de uitspraak over zijn vorderingen. Hij haalde uiteindelijk zijn gelijk, zodat de administratie al die belastingen moest ontfangen en terugbetalen, met moratoriumintresten. De belastingplichtige had de belastingen in hoofdsom teruggekregen, maar niet de moratoriumintresten waarop hij recht had.

Na meerdere vruchteloze aanmaningen door de belastingplichtige, besloot hij om de fiscale administratie formeel in gebreke te stellen om de moratoriumintresten te betalen die aan hem verschuldigd waren. Er kwam geen antwoord van de administratie, zodat de belastingplichtige besloot deze te dagvaarden voor de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen om haar op straffe van een dwangsom te horen veroordelen tot de betaling van de moratoriumintresten.

In de mate waarin een grote tijdsspanne verstreken was tussen het moment waarop de betaling van de moratoriumintresten initieel had moeten plaatsvinden en het moment waarop dit effectief zou gebeuren, vroeg de belastingplichtige tevens om de administratie

te veroordelen tot het betalen van nalatigheidsintresten op de onbetaalde moratoriumintresten.

De fiscus betwistte dit en riep in dat een dergelijke praktijk in werkelijkheid een vorm van “anatocisme” is die is verboden naar Belgisch recht.

De Rechtbank heeft de belastingplichtige echter volledig gelijk gegeven door op te werpen dat het in deze ging om nalatigheidsintresten die werden toegekend wegens de laattijdige betaling van moratoriumintresten verschuldigd door de Belgische Staat in toepassing van de fiscale wet, zonder dat er sprake was van enige vorm van kapitalisatie.

De rechter heeft aldus aan de belastingplichtige nalatigheidsintresten toegekend op de moratoriumintresten, aan het tarief van de burgerlijke, wettelijke rente, te rekenen vanaf de aanmaning tot aan de definitieve betaling, alsook de gerechtelijke intresten vanaf de dag van het vonnis.

De belastingplichtige had bovendien schadevergoeding gevraagd, die hem ook werd toegekend. Uit het dossier bleek inderdaad dat de administratie vrijwillig had nagelaten om tot de spontane betaling van de moratoriumintresten over te gaan.

De Rechtbank oordeelde dat een dergelijke houding een “fout” uitmaakte die de aansprakelijkheid van de Staat met zich meebrengt op grond van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek. De belastingplichtige heeft inderdaad, voorafgaand aan de gerechtelijke stappen die hij ondernam, veel inspanningen geleverd en aanzienlijke bijkomende kosten gemaakt om te verkrijgen waarop hij recht had en wat niet meer was dan de uitvoering van een gerechtelijke beslissing. Dit rechtvaardigde volgens de rechter de toekenning van een schadevergoeding die naar billijkheid werd begroot op 10.000€.

Dit vonnis kan worden ingeroepen in -helaas vaak voorkomende-

“*Dit vonnis kan worden ingeroepen in -helaas vaak voorkomende situaties waarin de administratie nalaat om beslissingen ten uitvoer te leggen waartoe zij nochtans gehouden is. In dergelijke gevallen moet er uiteraard over worden gewaakt dat de administratie formeel in gebreke wordt gesteld om over te gaan tot de verschuldigde betalingen.*”

de situaties waarin de administratie nalaat om beslissingen ten uitvoer te leggen waartoe zij nochtans gehouden is. In

dergelijke gevallen moet er uiteraard over worden gewaakt dat de administratie formeel in gebreke wordt gesteld om over

te gaan tot de verschuldigde betalingen.

Ronny FAVEL

IDEFISC

Tel. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

IDEFISC wordt uitgegeven**door Thierry AFSCHRIFT**

in samenwerking met

Pascale HAUTFENNE

hoofdredacteur

en

Danièle Cohen

Ronny Favel

Olivier Neiryck

Verantwoordelijke uitgever:

Thierry AFSCHRIFT

Lensstraat 13

1000 Brussel

Internet<http://www.idefisc.be>**Volgend nummer:**

December 2011

Wil u Idefisc per e-mail
ontvangen, stuur dan
uw e-mailadres naar
info@idefisc.be.

De door Idefisc gepubliceerde informatie is louter informatief. Het betreft geen juridisch advies aangaande welbepaalde situaties.

Deze uitgave is tevens verkrijgbaar in het Frans. Indien u de Franse tekst wenst te ontvangen, kan u een e-mail sturen aan info@idefisc.be. Wij passen onze databank vervolgens in die zin aan.

Design by Artwhere
www.artwhere.be